Noua carticica
a
Noului sef de cuib
al
Noii Drepte

FOAIA INTII

Totul este nou sub Soare! Nici un fir de iarba n-a vazut toamna trecuta, nici un mar si nici o para, nici o dalie si nici un singur fir de cinepa. Calendarul din perete e strain anului trecut, puberul de astazi e strain secolului trecut, tot ce traieste are un inceput iar lumea fiind veche nu ramine inceputului decit atit : sa fie nou. Si totusi, nimic nu este nou sub Soare cu exceptia istoriei pe care n-o cunosti.

Miscarea asupra careia-ti arunci astazi ochii, pentru a vedea daca te reprezinta, pentru a verifica daca, eviscerata, in intestinele-i te recunosti are si ea o istorie. Nu este egala cu ultima-i incarnare intocmai cum intr-o discutie despre mere marul de anul trecut nu inseamna decit un alt mar, ca si cele din anul curent, ca si cele din fiecare an. Si totusi din forme se poate cunoste esenta, si tot asa cum marul din curte nu va face, peste o iarna, pere nici Dreapta nu se va schimba peste o vara in stramba (sau, pentru a folosi notatia comuna, in stinga).

Dreapta este astazi si a fost dintotdeauna, dinaintea inventarii americanilor, dinaintea inventarii germanilor, dinaintea latinilor si dinaintea Romei trei lucruri mari si o multime de lucruri mai marunte.

In primul rind, Dreapta a fost totdeauna, este astazi si va fi negresit o anumita asezare a sinelui in cursul istoriei. Pentru omul de dreapta vocea unui popor nu se reduce si nu se rezuma la vocea poporenilor in viata si umblatori pe glie astazi. Pentru omul de dreapta vocea poporului de astazi se ingemaneaza si se alatura vocii celor morti, care-si striga si-si cinta in continuare, de dincolo de groapa si de peste mormint crezul lor, speranta lor, gustul lor.

Aceasta alaturare nu-i lucru simplu si nu se rezolva singura si de la sine. Intr-o casa in care traiesc trei generatii, copii, parinti si bunici pot incapea neintelegeri venite din osebirile felului de viata, crezului, sperantei ori gustului fiecaruia, darmite intr-o tara intreaga, si mai ales intr-o tara cu istorie, cum este Romania.

Dificultatea uriasa il sperie pe socialist, care-i intotdeauna si in tot locul omul solutiilor simple si deci inutile, universale si deci stupide, complete si deci de nefolosit.

Dificultatea uriasa nu-l sperie pe omul de dreapta, si aici se vadeste soiul omului : e de dreapta acela ce alege solutia care-i corecta indiferent cit ar fi de dificila. Nu-i de dreapta acela care alege solutia simpla indiferent cit e de inadecvata.

Tocmai de aceea sunt si rari politicienii de dreapta : pentru ca politica este arta si stiinta compromisului, ori ca atare ea se preteaza mai comod mintii de stinga, dispusa oricind sa mai strimbe putin lentila telescopului pentru stingul scop de-a aduce trei stele necoplanare mai aproape de colinearitate aparenta. Si totusi acest dezavantaj nu trebuie si nu poate sa fie destul cuvint pentru a descuraja omul de dreapta de la a-si aduce contributia lui in viata publica, tocmai pentru ca de dreapta fiind el niciodata nu se poate descuraja.

In al doilea rind, Dreapta a fost totdeauna, este astazi si va fi negresit o anumita asezare a sinelui in societate. Pentru omul de dreapta oamenii nu se nasc, oamenii devin. Simpla nastere e banal act fiziologic, de care pina la urma toate mamiferele se gasesc capabile, de la sobolan la maimuta. Omul insa se deosebeste de toate vietuitoarele tocmai prin devenirea sa, semn exterior al vietii sale interioare. Forma exacta a devenirii umane nu se gaseste nicaieri prescrisa, chiar daca la examinare s-ar gasi abundenta de texte afirmind contrariul, ci este o problema deschisa asupra careia s-au aplecat multi inaintasi, mai faimosi ori mai obscuri, mai echipati sau mai cu miinile goale.

Fondul devenirii umane este insa o problema absolut personala, si cel mai vadit semn al

falimentului intelectual imanent stingii tuturor timpurilor si tuturor locurilor este incercarea dinainte menita esecului de-a crea din mijloace economice, spornice si cit mai sintetice o devenire *pret a porter*, buna pentru toti. Asa ceva nu se poate si nici nu se va putea, oricite progrese tehnice si stiintifice se vor ingramadi cocirjind spinarea omului modern.

Cunoscind acestea omul de dreapta se preocupa de educatie, in primul si cel dintii rind a sa proprie. Cunoscind acestea omul de dreapta se vadeste tolerant si intelegator cu ceilalti in ce priveste problemele lor, dar in acelasi timp ferm si hotarit in ce priveste sfera lui personala. Aceasta dualitate si echilibrul pe care ea il reclama nu este lucru usor, ba chiar dimpotriva e o fisura in complacenta si confortul zilnic atit de adinca incit raspunde in chiar dificultatile ultime ale lumii.

Dificultatea uriasa nu-l sperie pe omul de dreapta, si aici se vadeste soiul omului : e de dreapta acela care se bucura sa vada asa fisura, asa dificultate fara fund ori capat, tocmai pentru ca stie, intelege si accepta ca miza vietii omului e abordarea problemelor cu adevarat dificile. Chiar daca rezolvarea lor nu-i posibila si nu va fi vre-odata, efortul trintei cu ele e zidítor si unica sursa de

umanitate.

In al treilea rind, Dreapta a fost totdeauna, este astazi si va fi negresit o anumita asezare a sinelui indesine. Omul de dreapta nu se judeca pe sine dupa vorba semenilor, fie ea critica sau lauda, fie ea sincera sau interesata, fie ea cum ar fi. Omul de dreapta se judeca pe sine dupa ce stie despre istorie si lume, dupa ce crede despre bine ori rau si dupa ce spera de la sine si de la viitor. Or asa judecindu-se pe sine tot astfel ii judeca si pe ceilalti, ca-i sunt familie, camarazi sau straini.

Omul de dreapta intelege si accepta ca el singur e suveran peste toate actele sale, peste toate credintele si opiniile sale, peste toata istoria sa proprie ca fiinta in lume. Or suveran fiind el este in primul rind si mai ales responsabil. De aceea omul de dreapta chiar daca oricind dispus si oricind gata a-l ajuta pe cel in nevoie nu asteapta niciodata ajutorul altora, chiar daca la o ananghie il poate cere.

De aceea omul de dreapta nu vede statul drept rezolvitorul tuturor si oricaror probleme ale oricui din drum. Omul de dreapta vede statul drept garant al respectarii dreptatii asa cum se reflecta ea in legi si a istoriei asa cum se reflecta ea in proprietatea privata. Pentru omul de dreapta efortul organizarii statale se indreapta nu spre a rezolva probleme, ci spre

a impiedica creerea de probleme noi. Atita timp cit societatea nu-si bate singura cuie in talpa, problemele lumii se pot rezolva si se vor rezolva fara indoiala de catre fiecare in parte, in casa lui, in gradina lui, in familia lui, intre prietenii si camarazii lui.

Nimeni nu devine om de dreapta. Fiecare se naste de dreapta. Unii recunosc mai devreme, altii recunosc mai tirziu, destui mor fara sa fi recunoscut vre-odata, poate unii chiar si fara sa fi inteles vre-odata.

Nimeni nu isi calculeaza afilierea la dreapta. Nu exista beneficii de obtinut, nu exista pozitii de atins, nu exista laude, onoruri si linguseli de atras. Pentru copii si pentru mintile ramase in copilarie dreapta nu ofera nimic de interes tot asa cum un blid cu delicios ghiveci manastiresc nu-i de nici un interes pisicii manastirii.

Nimeni n-are nevoie de nimic anume pentru a fi de dreapta. Un schivnic intr-o chilie uitata afara de pe orice harta, un miner inca viu dar inchis pe veci in mina de-o alunecare de teren, un batrin asezat extenuat in anticamera doctorului de la care tocmai ce-a auzit cuvintul metastaza in infricosata forma plurala sunt toti si dintr-o data oameni de dreapta. Asa au fost si-nainte, doar ca atunci cind televizorul are sonorul dat prea tare bataile inimii se-aud mai greu.

FOAIA A DOUA

Chiar daca nimeni n-are nevoie de nimic anume pentru a fi de dreapta, omul fiind de la natura o fiinta sociala, unii oameni aleg de bunavoia lor sa-si traiasca gindurile impreuna cu altii, de-o seama si pe potriva lor, carora le zic camarazi.

Cuvintul e mai putin important decit continutul sau. Totusi, in limba romana tovarasia denota o asociere in vederea unui scop, fata de care se si judeca atit ea insasi cit si diferitii tovarasi. Pe de cealalta parte camaraderia nu are scop, ea izvoraste pur si simplu dintr-o cauza, dintr-o comuniune de idei si-o potrivire de caracter. Ca atare niste hoti sunt tovarasi in vederea hotiei lor, niste negustori se pot intovarasi in negustoria lor dar doi pustani ascultind aceeasi muzica la cite-o jumatate de casca sau impartind frateste o bicicleta sunt pur si simplu camarazi.

Chiar daca semnul e mai putin important decit fondul caruia-i este semn, totusi camarazii pot alege, ei in sinul lor, acele semne care le par adecvat insemn camaraderiei ce-i uneste. Ca le afiseaza in public sau doar intre ei, ca tin de haine sau se scriu direct in piele, un simplu gest sau doua vorbe bine alese pot oricind servi acestei nevoi fundamental umane.

Unii camarazi aleg anume sa foloseasca insemne considerate nepermise, mai ales daca se intimpla sa se gaseasca esuati in vre-o obosita societatea socialista multilateral dezvoltata, tocmai pentru a-si arata, metasimbolic, relatia particulara cu istoria, cu societatea si cu sinele. Aceasta practica nu este nici interzisa nici obligatorie, ci tine ca si tot ce face si tot ce spune omul de dreapta de a lui suverana judecata si propriu liber arbitru.

In nici un caz si in nici un loc muncitorul cel mai bun nu-i acela care tine in mina cele mai multe scule, oratorul cel mai bun nu-i acela care tine cel mai indelungat discurs si bucatarul cel mai bun nu-i acela care adauga cele mai multe condimente-n oala. Tot astfel o ingramadire oricit de ampla de insemne diverse nu aduce victima deversarii lor nici cu un pas mai aproape de Dreapta, cum de altfel nici parfumul, chiar turnat in mari cantitati si inca si mai ampla diversitate nu aduce micul drogher ambulant mai aproape de igiena.

In traditia antica a Dreptei, organizarea se face in cuiburi, grupuri mici de trei pina la sapte insi, toti de-acelasi gen.

Exista doua modele de crestere ale oraselor, vazute in opera din vremea antica incoace. Modelul latin presupune concentrarea populatiei intr-o singura metropola, care

exploateaza pentru a se sustine suprafete tot mai intinse, intelese si privite in termeni degradanti. Acest model trist si nesustenabil sfirseste in toate aplicatiile concrete intocmai ca si Roma strivita de Odoacru, sau ca Parisul strivit azi de imigranti. Acest tip de oras este un cancer care creste pina cind isi secatuieste mediul inconjurator si care moare intotdeauna rapus de revolta legitima a coloniilor mai apropiate sau mai indepartate din a caror spoliere isi captusea nimicul.

Modelul grec presupune o forma fixa care odata saturata isi trimite colonistii in alte zari pentru a recrea acolo modelul orasului ce i-a nascut in lume oameni. Acest tip de oras este aidoma plantelor, care cresc din sol, infloresc la soroc, isi imprastie semintele si apoi, daca le vine vremea mor in sine, dar intotdeauna si pentru totdeauna supravietuiesc in fiicele lor.

Partidele, organizatiile si adunarile oamenilor de orice fel sufla si ele aidoma oraselor. Chiar daca modelul partinic la moda astazi, in lumea noastra strimba, tine de prima categorie, totusi un om de dreapta nu poate participa si nu se poate regasi decit in cea de-a doua.

Cuiburile nu sunt deci o curiozitate istorica, o nastrusnicie nascocita din nevoia de-a ne trezi noi diferiti de restul lumii sau pur si simplu o nimereala intimplatoare. Ele decurg necesar si

inevitabil din ideile si afinitatile omului de dreapta, si chiar daca ne vom intilni in grupuri oricit de largi ingaduie suprafata lumii si-n situatii oricit de diverse desfasoara curgerea timpului, totusi fiecare dintre noi va fi plecat la drum, cindva, dintr-o casuta mititica.

Cuiburile sunt impartite dupa gen, femeile intilnindu-se cu femei si barbatii cu barbati nu dintr-un fanat simt de moralitate burgheza si nici dintr-o nedemna intentie de marginalizare a femeii. Faptul simplu si de neocolit este ca de la natura afinitatea care uneste femeia si barbatul e fulguranta, adinca si de-o cu totul alta sorginte decit camaraderia pe care se bazeaza cuibul. Peste o nepotrivire de pareri, peste o gresala, peste o jignire chiar oamenii pot trece, dar din iubire inselata ori neimpartasita fac si-au facut dintotdeauna moarte de om.

Cuibul poate sa fie si sa ramina secret, daca asa hotarasc camarazii. Cuibul poate de asemenea sa participe la viata comuna a miscarii ca atare, daca asa hotarasc camarazii. In acest din urma caz va avea dupa o vreme un drapel national pe care-si va aseza insemnele sale proprii - singurul blazon de adevarata noblete - si peste care se vor aseza insemnele onoarei, recunoasterii si aprecierii de catre celelalte cuiburi si de catre ceilalti camarazi.

Nici un cuib nu se poate forma din mai putin de trei persoane. Acesti trei insi impreuna isi vor alege de comun acord un sef : acela pe care ceilalti doi cad de acord e seful.

Atit seful cit si toti ceilalti trebuie sa isi conduca purtarea si sa isi struneasca comportamentul de asa natura incit apartenenta sa fie si sa ramina pentru fiecare o mindrie si o onoare. Mai mare dovada de ridicol si regretabil infantilism nu se poate concepe decit despartirea dupa formare a unui cuib pe "nepotrivire de caracter". Fiecare e bine sfatuit sa masoare de oricite ori e nevoie inainte, ca sa taie o singura data, cam ca si chirurgul care odata ce-a facut miscarea inapoi n-o mai poate da.

Cu trecerea timpului si acumularea experientei camarazii dintr-un cuib pot porni la drum formindu-si cuiburi noi, in care sa invete pe altii, tineri or doar nou veniti. Aceasta cale nu este obligatorie, ci doar la dispozitia inclinatiei si abilitatii fiecaruia, dupa dorinte si puteri.

Rolul fundamental al cuibului ramine educatia membrilor, in primul si cel dintii rind a fiecaruia de catre sine, in al doilea rind a celui mai nou de catre cel mai vechi, a celui mai tinar de catre cel mai in etate, a celui mai putin experimentat de catre cel mai

experimentat. Nimeni nu-si va impune vechimea, virsta ori experienta altuia, ci dimpotriva cel nou, cel tinar ori cel fara experienta, cunoscindu-se, cu de la sine putere si din a sa dorinta va cere sfatul si ajutorul camarazilor sai in masura sa i-l ofere.

Rolul secundar, dar prin aceasta deloc neglijabil, al cuibului este organizarea actiunii si comunicarea cu celelalte cuiburi si cu ceilalti camarazi. Credinta poate sa existe la fel de bine si cu fapte si fara, tot asa cum un spic e tot spic si daca are boabe si daca nu. Cine isi doreste insa a fi acel spic fara boabe ?

Nimeni nu va judeca negativ un camarad pe temeiul excesivei inclinatii spre contemplare, tot asa cum nu-i locul papadiei sa judece fraga pentru floarea-i prea tardiva : fructul papadiei se spulbera-n vint. Totusi, oamenii se judeca dupa fapte, si intre camaradul vadit prin activitate si cel presupus prin tacere in multe cazuri preferinta camarazilor va curge natural spre cel dintii.

FOAIA A TREIA

Seful unui cuib va avea intii grija de camarazii din cuibul sau, care-i vor fi ca frati buni, nu cumnati si nici veri, iar apoi se va interesa de toate cuiburile nascute din cei plecati din cuibul sau, cu parinteasca grija.

Ii va ajuta in tot ce se poate, in toate timpurile si-n toate locurile, in orice ananghie a vietii lor, cu un sfat ori o povata, cu orice poate ori au ei nevoie. Le va fi tot timpul alaturi, se va pastra totdeauna drept, obiectiv, va spune intotdeauna adevarul asa cum este fara grija de a supara pe oricine ar fi. Nu va promite niciodata nimanui ceva nedrept, nu se va preta la a birfi si nici nu va pleca urechea la birfa.

Se va sili a-si mentine intotdeauna judecata dreapta, se va stradui a trece peste toate tulburarile, interesele, tentatiile. Daca va gresi isi va recunoaste cinstit gresala, intru invatatura tuturor camarazilor, pentru ca omul din greseli invata. Daca va gresi atit de grav incit constiinta sa nu-i ingaduie a merge mai departe se va retrage el singur, eventual intrind modest intr-un cuib nou dupa o perioada de reculegere pe care singur si-o va alege.

Seful de cuib va organiza viata cuibului, prin

intilniri cel putin saptaminale, prin activitati si actiuni menite sa educe si sa invete intreg cuibul, sa ajute fiecare camarad sa creasca in sine, sa serveasca nevoile si interesele legitime ale celorlalti camarazi si ale tarii intregi.

Sefii de cuiburi intilnindu-se ori intre ei ori impreuna cu toti camarazii ori in public isi vor purta si-si vor vadi respect si dragoste frateasca. Nu va exista intre ei loc de inghionteli ori numaratori, tot asa cum barbatii dupa virsta pubertatii nu se mai apuca sa-si scoata partile din nadragi spre a le compara dupa lungime. Camarazii sunt cu totii camarazi iar respectul, onoarea si pre-eminenta de care se bucura unul sau altul vin din constiinta si din bunavoia celorlalti, iara nici intr-un caz din socotelile lui proprii.

Cind miscarea in totul ei are a lua o decizie, aceasta se va prezenta sefilor de cuib din timp pentru a o discuta in cuiburile lor. Cind decizia nu intereseaza decit o anumita parte (cum ar fi de exemplu dupa o impartire geografica) atunci problemele se vor prezenta celor direct interesati.

De regula deciziile mari se iau in unanimitatea sefilor de cuib, ori prezenti de fata ori reprezentati prin sefui cuibului din care-au purces. Atunci cind unanimitatea nu se intruneste, sefii de cuib si toti camarazii au

datoria morala de-a isi formula cit mai limitat le ingaduie constiinta rezervele, pentru a ingadui celorlalti sa purceada la drum, si odata purces la drum ii vor ajuta, cit se poate de mult peste rezervele lor, ca niste camarazi adevarati.

Atunci cind insa opozitia nu se poate limita la rezerve, ci considera cu adevarat decizia incompatibila ori contrara spiritului Dreptei si constiintei lor, la vot nu se va pune, pentru ca adevarul nu rezulta si nu se instituie prin atare procedeu. Daca decizia se poate salva ca initiativa a cuiburilor de acord cu ea bine, iara daca nu va cadea.

Nimeni nu va purta dusmanie altuia pentru ca acela s-ar fi opus unei masuri ori alteia, intelegind fiecare camarad ca respectul incepe si se sfirseste aici, si exact asa cum va respecta constiinta si persoana altuia exact la fel merita si el a fi insusi respectat.

Daca se va ajunge ca miscarea sa fie reprezentata politic sau in orice fel de adunari publice, acela care reprezinta va fi singurul raspunzator de calitatea zisei reprezentari. Se va sili intotdeauna sa arate adevarat si util gindirea de dreapta, sa contribuie si sa ajute intru interesul public in cadrul acesteia si sa slujeasca tarii in primul rind, camarazilor sai abia in cel de-al doilea rind iar intereselor

josnice niciodata.

Reprezentantul isi va urma constiinta lui, si in asa fel incit sa lucreze ca un element de care sa fie mindri cetatenii toti si camarazii toti. Un om de dreapta care nu-i bine primit si bine vazut intre oameni in general adesea a gresit undeva, ceva, cumva. Acea gresala se cere gasita si remediata, in primul rind pentru sine, in al doilea pentru noi toti.